

Σκέψεις πάνω στο κείμενο : ΠΩΣ ΠΑΡΑΚΙΝΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗ ΜΑΘΗΣΗ
(Μία σειρά 15 Μαθημάτων του DR. DREIKURS και BR. GRUNWALD)

Μερικές βασικές αρχές για τη λειτουργία μίας δημοκρατικής κοινότητας

ΕΡΩΤΗΣΗ: «Μήπως οι τιμωρίες είναι περιττές σε μία δημοκρατική κοινότητα;»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ : Υποτίθεται ότι οι τιμωρίες αναχαιτίζουν την παράβαση. Αλλά στην πραγματικότητα δεν συμβαίνει αυτό. Και στην πράξη έχουμε δει ότι οι νόμοι για την εγκληματικότητα δεν εμποδίζουν τα εγκλήματα. Υπάρχουν μερικοί καλλίτεροι τρόποι να παρακινηθεί κάποιος σε έναν πιο χρήσιμο τρόπο συμπεριφοράς.

Μπορεί να είναι δύσκολο να καταλάβουμε τη λεπτή διαφορά ανάμεσα στην τιμωρία και στη φυσική συνέπεια.

Με τον όρο «*φυσική συνέπεια*» εννοούμε ότι αν π.χ. μια κρύα χειμωνιάτικη ημέρα βγω έξω χωρίς μπουφάν, θα αρρωστήσω κι αυτό η φύση δεν μου το κάνει για να με εκδικηθεί. Εγώ δεν πρόσεξα τον εαυτό μου με αποτέλεσμα να κρυώσω και δεν έχει καμιά σημασία ούτε το ποιος είμαι , ούτε τι ηλικία έχω , ούτε τι τίτλο ή σπουδές έχω , κλπ. Η φύση το ίδιο θα φερθεί σε όλους μας.

Οι φυσικές συνέπειες επομένως είναι ένας από τους ισχυρότερους τρόπους για να περιορίζονται τα άτομα όταν δεν υπάρχουν τιμωρίες. Όταν διαφωνούμε με τις τιμωρίες, δεν σημαίνει ότι είμαστε ανεκτικοί.

Η επιλογή των φυσικών συνεπειών έναντι της τιμωρίας μας επιτρέπει να μην συμφωνούμε με την πράξη κάποιου.

Γι αυτό χρειάζεται να αποσυνδέσουμε το άτομο, από την πράξη του.

Για παράδειγμα όταν το παιδί μου, μου λέει για το πώς τσακώθηκε με ένα άλλο παιδί στο σχολείο πιο συγκεκριμένα μπορώ να του ξεκαθαρίσω : *Το ότι χτύπησες στο θυμό σου το άλλο παιδί είναι μια πράξη με την οποία δεν συμφωνώ . Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι είσαι βίαιος πάντα και ότι χρειάζεται να τιμωρηθείς για αυτό από εμένα - μια που και εσένα δεν σου άρεσε που το έκανες-. Τώρα γνωρίζεις ότι έχεις επιλογή την επομένη φορά να αντιδράσεις με διαφορετικό -πιο συνετό- τρόπο .*

Οι ενήλικες δεν μπορούμε πια να επηρεάσουμε την συμπεριφορά των παιδιών χρησιμοποιώντας σαν κύριο μέσο το κύρος – εξουσία μας, στην σχέση μαζί του. Γιατί αυτό αυξάνει την ανισότητα ανάμεσα μας (εγώ ξέρω /εσύ δεν ξέρεις). Τώρα είναι η στιγμή που πρέπει να μάθουμε τους περιορισμούς της πραγματικότητας για να τους προβάλλουμε και στα παιδιά.

Τη στιγμή που θα αποφασίσει το παιδί να παραβιάσει ή να παραμελήσει αυτό που έχει να κάνει τότε οι περιορισμοί της πραγματικότητας θα εκφραστούν με τις φυσικές συνέπειες. Το κύρος μας θα υπέβαλε μια τιμωρία. Αλλά την τιμωρία δεν την δεχόμαστε γιατί είναι μια αντεκδίκηση για όσα έκανε το παιδί. Κι η τιμωρία του επιτρέπει μετά, να επαναλάβει την ίδια κακή συμπεριφορά του .

Εριφύλη Πασπάτη

(Σύμβουλος Ψυχικής Υγείας, Ειδικευμένη στην Αντλεριανή Προσέγγιση)

